

РЕШЕНИЕ

№ 3504

гр. София, 25.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 27.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Попова, като разгледа дело номер **171** по описа за **2012** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Комисията за финансов надзор против решение от 02.12.2011г. на Софийски районен съд, 100 състав, постановено по НАХД № 8287/2011г., с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-299/19.03.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено при неправилно прилагане на материалния закон. Изложени са подробни доводи за неправилност на изводите на съда за липса на законово определени реквизити в наказателното постановление, тъй като от съдържанието му било видно, че съдържа описание на нарушенията, датата и мястото, където са извършени и обстоятелствата, при които са извършени, доказателствата които ги потвърждават и законните разпоредби, които са нарушени. Пзовава се на коректна индивидуализация на нарушенията. Оспорва като неправилно тълкуването дадено от СРС на субектите на отговорността по чл.317, а, ал.3 от КЗ. Датата на нарушението според касатора и виждането на СРС в този смисъл било неправилно. В заключение иска отмяна на решението на СРС.

Ответникът – ЗК [фирма] в отговор на касационната жалба и в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата. Аргументира теза, че санкционираното закъснение е поради възникнали особени непредвидени обстоятелства, свързани със съхраняваните база данни за сключени застрахователни

договори – изземване на 10.02.2010г. на сървърни конфигурации от офисите на застрахователя от съответните разследващи органи, за което прилага съответните доказателства. Наказващият орган не е направил преценка на наведените непредвидени обстоятелства и по този начин неправилен е изводът му за наличие на осъществено административно нарушение. В заключение иска отхвърляне на касационната жалба и потвърждаване решението на СРС.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

С обжалваното решение, СРС е отменил наказателно постановление № 299/19.03.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор, с което на застрахователя ЗК [фирма] са наложени 10 имуществени санкции в размер на 1 000 лева на основание чл.319, ал.1, т.2 от КЗ за нарушение на чл. 317а, ал. 3 от същия кодекс.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът е установил от фактическа страна, че застрахователят е представил в КФН информация за сключени 10 застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл.294, ал.1 вр. С ал.1 от КЗ в периода след 46-тия ден включително от датата на тяхното сключване (подробно са описани застрахователните полици). Горното е установено при извършена проверка на справка, представена по електронен път в КФН от ЗК [фирма].

СРС е намерил, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предписаната форма, при спазване на сроковете по чл.34, ал.2 и ал.3 от ЗАНН, спазени са изискванията за съставяне и връчване на АУАН по чл.40 и 43 от ЗАНН. За да отмени НП въззивният съд приема, че са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, опорочаващи НП и нарушаващи правото на защита на нарушителя, тъй като в акта и НП не са посочени обстоятелствата, от които следва качеството задължено лице за твърдяното като неизпълнено правно задължение и съответстващата им правна квалификация, а това водело до невъзможност санкционираното лице да разбере за какво нарушение е ангажирана отговорността му. СРС прави детайлен анализ на нормативната уредба за предоставяне на информация от застрахователите за сключените договори за задължителна застраховка „ГО” и стига до извода, че ако дружеството не е подало информацията в Информационния център на Гаранционния фонд то е извършило нарушение на чл.39, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, като за извършването му не е предвидена облекчена административнонаказателната отговорност, за разлика от тази по чл.317а, ал.1 и 2 от КЗ, която е относима единствено за дружествата, на които мястото на основната дейност не е в Б.. Позовава се на недопустимост административнонаказателната отговорност да се обосновава по аналогия, което в случая е сторено – отговорността на дружеството е ангажирана за

неизпълнение, каквото то няма.

Касационната инстанция споделя напълно изводите на СРС по приложението на материалния закон, в това число за неприложимостта на санкционната разпоредба на чл.317а, ал.3 от КЗ спрямо ответника по касация. За пълнота следва да се посочат и следните съображения относно незаконосъобразност на НП:

В процесния случай както в АУАН, така и в НП като нарушена норма е посочена чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така посочената норма не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН, тъй като в своята диспозиция не съдържа правило за поведение, нарушението на което от страна на застрахователя да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. е разписано в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал.1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294”. Но тази норма не е посочена като нарушена както в съставения АУАН по отношение на [фирма], така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал.3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в ЧАСТ СЕДМА на КЗ „Административнонаказателни разпоредби”. От друга страна разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки, от който и да е застраховател. Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал.1 и ал.2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административнонаказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т.5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

В процесния случай допуснатото нарушение при посочване на нарушената норма е пречка съдът да се произнесе по наличието на административно нарушение, което да подлежи на санкция по чл. 317а, ал.3 от КЗ, включително и по основния спор между страните в процеса – застрахователят по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ субект ли е на нарушението по чл. 294 от същия кодекс. Въпреки това СРС е извел правни изводи, че застрахователите, лицензирани от КФН, имат разписано задължение (и то не в КЗ, а в Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд) да предоставят информация за сключените и прекратени договори за задължителна застраховка ГО единствено на Информационния център на Гаранционния фонд, не и на надзорния орган КФН, като неизпълнението на така предвиденото задължение за тях ще съставлява нарушение на чл.319, ал.1 от КЗ вр. с чл.39, ал.1 от цитирания правилник. Тези изводи настоящия състав напълно споделя, както и че в случая, без посочване на нарушено задължение за предоставяне на информация в КФН на застрахователя със

седалище в Б. административнонаказателната му отговорност по чл.317а, ал.3 от КЗ е обоснована по тълкувателен път, което е недопустимо по арг. от чл.46, ал.3 от ЗНА. Не може да се приеме и, че ЗК [фирма] отговаря по чл.317а, ал.3 от КЗ, тъй като е застраховател, който извършва застрахователна дейност в Б. посредством установяване и затова да е задължен по чл.294, ал.1 от КЗ.

Понятията „посредством установяване” и „при условията на правото на установяване” се отнасят до реализиране на установени от правото на Съюза свободи (на движение и на установяване) и следва да се тълкуват и прилагат по смисъла, значението и за целите, произтичащи от това право. Установяването на територията на държава - членка (било чрез седалище, клон, представителство и т.н) е резултат от упражнено право на установяване (чл.49 от ДФЕС) от застраховател, създаден и регистриран като правен субект в друга държава-членка на територията на РБългария и именно такъв застраховател има предвид чл.294, ал.1 вр. с чл.8, ал.1, т.2 от КЗ след като е определил задължения застраховател с уточнението „който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги”. Дефиницията в §1, т.15 от ДР на КЗ идва да поясни формите на установяване в държава-членка на застрахователи от друга държава членка за целите на КЗ, а не да обедини дадените в чл.8, ал.1, т.1 и т.2 групи застрахователи под една обща дефиниция, заради седалището им. Именно от различния начин на създаване, съществуване и начина на предоставяне на застрахователните услуги е разграничението в отделните точки на чл.8, ал.1 на КЗ. Застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ са тези регистрирани по ТЗ и получили лиценз по реда и условията на КЗ и те както се посочи по-горе също спазват режим за отчетност на сключените от тях застрахователни договори за застраховка ГО и то при аналогичен режим на този по чл.294, ал.1 от КЗ, даден обаче за тях в цитираната подзаконова нормативна уредба. Следователно при настоящата нормативна уредба и нейното точно тълкуване при прилагане на административнонаказателната отговорност адресати на задължението по чл.294, ал.1 от КЗ са само застрахователите по чл.8, ал.1, т.2 от Кодекса. И следователно отговорност по чл.317а, ал.3 от КЗ може да се търси само от тях. А касаторът не е сред тези адресати.

Що се отнася до доводите в касационната жалба относно това, че датата на нарушенията в НП е правилно посочена, следва да се има предвид, че от съдържанието на акта и наказателното постановление е видно, че като дата на нарушението е посочена датата на подаване на информацията в КФН. Това не е датата на нарушение по смисъла на ЗАНН. Тази дата (изпълнителното деяние се изразява в бездействие, доколкото се свързва със задължение за срочно подаване на информация) би следвало да е различна за всеки от сключените застрахователни договори, тъй като 45 – дневният срок за подаване на информация тече от различни начални моменти (разбира се за адресатите на това задължение). В случая не е проведено такова разграничение при описанието на нарушението и в този смисъл правилни са изводите на съда за порок в НП по отношение на датата на извършване на нарушението, съставляващ нарушение на изискванията на чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

Допуснатите съществени нарушения на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, касаещи посочване на нарушена разпоредба и оттук преценка приложение на материалния закон спрямо наказаното лице, а също и неправилното определяне на датата на извършване на

нарушенията, са все основания за отмяна на наказателното постановление. Като е достигал до същия извод с подробни мотиви и е отменил НП СРС е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила по реда на касационния контрол.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.–град, VIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.12.2011г. на Софийски районен съд, НО, 100 състав, постановено по НАХД № 8287/2011г., с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-299/19.03.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.